

Omdat hij een kerk startte op IJburg, werd hij bekend als de eerste pioniersdominee van Nederland. Eerder genoot hij al bekendheid omdat hij na het drama op Koninginnedag in Apeldoorn in 2009 de deuren van zijn kerk openzette voor iedereen die troost zocht. Ieder jaar speelt hij voor Sinterklaas want wat de kerk niet voor elkaar krijgt, lukt de Sint wél. Rob Visser verbindt mensen. En kan daarom meepraten over eenzaamheid.

TEKST: LIENEKE KOORNSTRA FOTO: HERMA VISSER-LOCHT
ILLUSTRATIES: WINNY ROS



De samenleving draagt veel in zich

Eenzaamheid is een gevoel bij mensen die geen klankbord hebben. Ze hebben het idee dat niemand hen echt begrijpt, dat niemand echt om hen geeft en daar verschrompelen ze langzaam in. In Amsterdam hoef je niet eenzaam te zijn, het is een open, communicatieve stad. Maar deze mensen gaan nergens heen. Niet naar een café, niet naar de bioscoop, niet naar een vereniging. Ze zijn principieel eenzaam en kunnen vele dagen dood liggen in hun huis.'

Strafmaand

'Er zijn ook heel veel mensen alleen die zich niet eenzaam voelen. Zij kunnen alleen zijn doordat zij geen partner hebben, geen kinderen, of gebrouilleerd zijn met hun kinderen, maar zij gaan hun eigen ongekende gang en voelen zich daarbij van harte niet eenzaam. Eenzaamheid hoeft niet gekoppeld te zijn aan alleen zijn. Met zijn tweeën kan je evenzeer heel eenzaam zijn, of in een gezin. Je kunt eenzaam zijn tussen velen als het je aan een klankbord ontbreekt.

Soms wordt de schijn opgehouden dat het

allemaal heel leuk is, terwijl het eenzaam is. Het boek *Zomerhuis met zwembad* van Herman Koch is er een voorbeeld van. In de decembermaand is het ook een bekend verschijnsel. Voor velen is het een strafmaand. Dat geldt zowel voor degenen die moeten meedoen aan allerlei verplichte nummers als voor hen die geconfron-

'In Amsterdam hoef je niet eenzaam te zijn'

teerd zijn met een groot verdriet. Het is allemaal niet zo mooi als de Ster-reclame aanreikt. Al die mensen die aan de "goede kant" staan zouden zich dat moeten realiseren.'

Parkietenkooien

'Op IJburg zijn nogal wat straten met tegen en op elkaar gebouwde parkietenkooien. Ik vind dat triest. Het nodigt niet uit tot burencan- tact. Mensen maken gebouwen, maar gebouwen maken ook mensen. In buurten met laagbouw kun je je moeilijker isoleren. Dat betekent niet dat daar geen eenzaamheid voorkomt. Ik herinner me een uitzending van *De rijdende rechter*. Een vrouw die dagelijks brood strooit voor de vogels. Een buurvrouw die zich daaraan ergert omdat het duiven aantrekt die bij haar poepen. En dan nog een buurmeisje dat haar konijn niet buiten durft te laten omdat die zich ergerende buurvrouw ook tegen konijnen is. Het kind vreest dat haar konijn door die buurvrouw wordt vergiftigd. Een schrijnend voorbeeld van een diepe tragedie van drie diep eenzame mensen. Via het tv-programma proberen ze hun gelijk te halen, maar door hetzelfde tv-programma worden ze nog eenzamer.

Je kunt je afvragen wat de oorzaak is van een-

zaamheid. Op je gelijk blijven staan. Jezelf niet kritisch tegemoet treden. Dat leidt tot verbitte- ring.

Het komt mij niet toe de eenzaamheid van de ander te relativiseren. Iemand kan dat wel zelf doen: wat zit ik toch te zeuren, wat til ik toch zwaar, hoe erg is het dat ik niet gesnapt word? Eenzaamheid kan je tot dergelijke overdenkin- gen brengen.'

Bloemen

'Veel mensen vertonen alleen maar consumptief gedrag. Ze gaan naar de kerk, sluiten zich aan bij een sportvereniging, maar doen er verder niets voor. Juist de wisselwerking tussen ontvangen en geven is essentieel. Dat maakt een samenleving. De familie van die jongen die in 2009 op Koninginnedag in Apeldoorn met zijn Suzuki voor een drama zorgde, schaamde zich kapot. Een van zijn zussen durfde de straat niet meer op. Zij was eenzaam in haar verdriet. Wat deed de buurt? Haar tuin vol bloemen zetten.

De samenleving draagt veel in zich.

Wij kunnen allemaal zoveel doen. Na die aanslag wordt het koningshuis beschermd. Maar wie beschermt eenzame mensen? Karst was hulptrainer bij een voetbalclub. Daar was hij al een paar keer niet geweest. Niemand die informeerde. Hoeveel tijd neem je voor de ander? Er zijn mensen die stikken in hun eenzaamheid, die in geval van scheiding hun kinderen niet meer te zien krijgen.

Geloof kan beslist een troostrijk gebeuren zijn. Maar daarvoor hoeft God niet per se de bron te zijn. Geloof kan je bijvoorbeeld hebben in de goedheid van enkele mensen. Iemand die luistert, alleen maar luistert en de tijd neemt de ander in zijn eenzaamheid te ontmoeten, kan klankbord voor de ander zijn en daarmee ook tot bron zijn. Als je geeft, ontvang je het meest.' ◀

